

CSONGRÁDI LAP

VEGYES TARTALMU KÖZLÖNY.

Szerkesztőség:
Féltér 27. szám, hova a lap szellemi részét illető közlemények küldendők.
Megjelen minden vasárnap reggel.
Kéziratok nem adnak vissza.

Előfizetési díj:
Egész évre 4 ft — Félévre 2 ft — Negyedévre 1 ft
Hirdetéseket:
a kiadóhivatal mérsékelt árjegyzék szerint számít.
Egyes szám ára 8 kr.

Kiadóhivatal:
Schvarcz Sándor könyvkereskedése, hova az előfizetési- és hirdetési díjak küldendők.
Bélyegdíj minden hirdetés után 30 kr.
Nyilttér petit sora 30 kr.

Lassanként.

A m. év december hó 28-án Szentesen épületes dolog történt. A halálozások folytán 2 megye bizottsági tagot választottak. A választás a „megye párt” javára dőlt el, a mennyiben, a szentesi I. kerületben Vecseri Sándor drt és a III-ik kerületben Szőke Istvánt választották meg, a Simisták jelöltjei Ruzs Molnár Ferencz és Czákó Imre ellenében.

A „Szentesi Lap” a kudarcot, mint másként nem is teheti, annak tulajdonítja, hogy a Simista választók nem igen érdeklődtek, közönyösök voltak és csak így sikerült a „megye párt”-nak diadalt aratnia.

Azonban, mi egész másként vélekedünk. Mi ebből a közönyösségből azt magyarázzuk ki, hogy a szentesi polgártársaink kezdenek lassanként felocsudni, kiábrándulni, kezdik lassanként belátni, hogy a Simaféle hatalom Szentés városának anyagi és szellemi kárára van, mely ha tovább tart: Szentés város anyagi és szellemi tönkremenetelét fogja eredményezni.

Mi, ugyan nem ösmerjük tökéletesen a szentesi pártviszonyokat, nem is azért foglalkozunk a szentesi

állapotokkal, mintha hivatalosan akar-nánk benyúlni Szentés város beléletébe, hiszen mi tudjuk azt, hogy Szentés közönsége elég intelligenciával bír saját belügyeinek vezetéséhez, de a szentesi viszonyok annyira közletről érintik a mi párt viszonyainkat, hogy nekünk, kik a párttharcokban közvetlen tevékeny részt vettünk, kell, hogy az ottani pártfejlődéseket figyelemmel, érdeklődéssel kísérjük. Hiszen tudvalevő dolog, hogy Sima-ék keze is benyúlt a mi pártunk és társadalmunk bel életébe. Segédkezet nyújtottak felforgatni állapotainkat és társadalmunk békéjét. Zavart segítettek csinálni itt is, hogy a zavarosban halászhasanak.

Hát bizony, híjába is iparkodik a „Szentesi Lap” mindentélekép elcsúszni-csavarni a vereséget, egy bizonyos, hogy a saját fészékükben, a III-ik kerületben érte őket a vereség.

Aki az egyes erős pártok lassu szétbomlását figyelemmel kísérte, aki benne volt maga is egy pártban, a mely éveken keresztül dominálta a helyzetet és tapasztalta, hogy az az erős párt lassanként, hogy foszlott szét, hát az, a Sima párt vereségéből is, le tudja vonni a következtetéseket, hogy az a hajdan oly erős

és a helyzetet domináló párt feloszló félben van.

Ugy kezdődik az, mint a hogy Szentesen kezdődött. A párt kezdi elhanyagolni a gyűlések, az értekezletek látogatását. Vissza tartják, magokat a választásoktól kezdenek közönyösök lenni a közügyek iránt. Egyik vereség a másikat követi. Híjába hajszojják, híjába ébresztgetik és végre híjába korholják, fenyegetik, hogy majd így-ugy lesz, nem törődnek semmivel, csak vállukat vonogatják. Végre egy döntő összecsapásnál a vezérek csak néhányad magukkal maradnak, még az összes legénység vagy az ellen — vagy egy más táborba, más vezérek vezetése alatt találjuk.

Igy bukott el nálunk Szivák Imre pártja; így bukott el a „községi párt.” Pedig Szivák Imrénél tevékenyebb férfiú még odig nem képviselte Csongrád városát. Olyan párt meg mint a „községi párt” még nem volt Csongrád városában. Hiszen a „községi párt” volt az a mely a szegényebb néposztály és a kisebb birtokosok érdekeit védelmezte, a nagy birtokosok tulkapásai ellen. Mégis, azt tapasztaltuk, hogy a képviselő választás alkalmával a szegé-

A „CSONGRÁDI LAP” TÁRCZÁJA

A papucs és a papucskormány,
Itta Japetus.

Azt hiszem, felesleges bizonyítgatnom, hogy én mennyire szeretem a nőket. Szeretem mind, kivétel nélkül. Szívem telve van érzelmekkel, telve van magam sem tudom hány ideálomnak angyalinál-angyalibb szelid arcocskájával. Mert azt csak megengedik önök, hogy lehetnek az embernek többes számú ideáljai is.

Sőt nem hiszem, hogy volna férfi, a ki hason meleg érzelmekkel ne viseltetné a szép nem iránt, mint én; hogy volna férfi, a ki szívvel-lélekkel szolgálatjára ne állna, a mikor csak erre alkalom kínálkozik, szíve választott hölgyének, eseteg hölgyeinek.

Hogy ők aztán miként jutalmazták, vagy egyáltalán jutalmazták-e sokszor bizony terhes faradozásunkat, — ez már egészen más kérdés, a melyre azt hiszem lekiismeret mardosás nélkül felelhetem, hogy nagyon ritkán, sőt a legtöbb esetben hátunk megett a kicsiny markocskaiba nevetnek jutalmul. Pedig híjába, már mi férfiak boldogulunk vagyunk nekik, legalább én az vagyok!

Hát hiszen jól van, mondják, hogy szépségük adja meg nekik ezen felségjogukat; de hát arra már csak még sem jogosítja fel őket semmire sem szépség tekintetben fölényük, hogy... hogy... no mond-

juk ki: — szegény férjeiket csak úgy papucsaikkal kormányozzák!

Pedig hát — alásan bocsánatért esedezem, hogy kimondani bátor vagyok, — de legnagyobb részt így van.

Hiszen mondtam, én szeretem a nőket, sőt mi több: imádom, bálványozom őket s megvallom, nem egyszer hajtottam már térdet-fejüket előttük, nem egyszer hagyta el ajkamat lázas szerelmi-vallomás; mégis ha ilyenkor úgy véletlenül valami papucs kerül szemem elé, vagy ha csak papucs-neszt hállok is: — vége, eltűnik minden illúzióm s mintegy mély, tündér álomból felserkenő, dörzsölöm meg szememet, s mint sohajtás szokken ki fogaim között a szó: „papucskormány!”

És hát kérem alásan, van is ám ennek az én papucs-gyűlöletemnek jogosult alapja, legalább én erősen hiszem, mert olyan rémletes hírek keringenek e fölül a férjek világában, hogy azok után én bizony semmi jót sem tudok feltenni róla, sőt ellenkezőleg minden asszonyi rosszat egyedül ennek tulajdoníthatok.

Igenis, minden asszonyi rosszat!

Jóllehet ugyan, hogy már a lányok is ismerik, sőt használják ez ördög fájátát s én nem is hiszem, hogy már ők is ne tudnák a benne rejlő pokoli erő hatalmát, csak hogy még elhitköljék, nehogy ebbeli virtusuk lenedő férjeiknek tudomásukra jutván, idő előtt magagorjának a bekövetkezendő papucs ty-rannum elől.

Igy tehát csupán a feleségek papucsképességei örvendenek általános ismeretségeknek.

Ne gondolják azonban Önök, hogy én mindezeket csak hallomás után beszélem. Korántsem! Sajnos, e téren volt alkalmam bősz tapasztalatokat szerzeni, mert hiszen én — már csak kiválom, — feleséges ember vagyok.

A feleségem csinos kis barna menyecské; azt mondják mások, hogy igen szeretetre méltó, én azonban ezt határozottan tagadom. Rettenetes egy asszonyi szörnyeteg az kérem alásan, valódi fúria, lábain papucsokkal.

Igenis, a papucsokkal!

Mert tessenek megjegyezni, hogy az asszonyok s így az én oldalbördám is csak akkor bírnak ilyen férjeiket remegtető tulajdonokkal, ha papucsok vannak lábaikon; különben a kezes bárány, vagy a legszelidebb angyal sem szelidebb mint az én feleségem. Csakhogy épen az a bökkenő, hogy utóbbi természete nagyon ritkán bekövetkező állapot, lévén az idők legnagyobb részén papucsba bujtatva labacskaí.

Igazán bámulatos alkotása is a terem-tőnek a papucs! Mennyi bübaj, mennyi fufang, eselszövés, asszonyi taktika, kimagyaríthatatlan szeszély találja bőicsőjét ez egy-gyetlen rövid szóban: „papucs.” Pedig hát mi is ez tulajdonképen?!... Egy, az embernek az ortara is csaknem kicsiny jószág magában véve a legartatlanabb és legharcsiatlanabb eszköz a világon, amelynek rendeltetése — előttem ismeretlen.

nyebb osztály, a kisbirtokosok szöveteztek Szivák ellen a nagy birtokosokkal.

Sem Szivák, sem a „községi párt“ és annak vezérei nem adták okot arra, hogy az a nép, kinek szolgálatában álltak a kinek az érdekeiért küzdöttek, fáradtak, éppen az a nép forduljon ellenük és szövetekezze elnyomóikkal, hogy elbuktassa pártfogóikat.

Tudja azt mindenki, aki figyelemmel kísérte egyes erős pártok alakulását Csongrádmegyében, hogy bármilyen erős legyen is egy párt, élete legfeljebb 5—6 évig tart. Éppen ezért esodálatos, hogy Szentesen Sima és pártja majdnem két évtizeden át uralta és részben még ma is uralja a helyzetet. Pedig jól tudja a vármegyében minden elfogulatlan és intelligens gondolkozású egyén, hogy párturalmuk a demagógiára van fektetve. Esodálatos, hogy egy ember akinek még szilárd politikai meggyőződése sincs, aki tudunkkal már vagy 3 évben változtatta politikai meggyőződését, aki hol békét, hol háborút ígér, de ígéretét soha be nem váltotta, a ki feltétlen uralmát a képviselőtestület felett arra akarta felhasználni hogy magának bizonyos vállalatból anyagi előnyöket biztosítson, ki évtizeden keresztül, olyan intelligens polgárokat, minők a szentesiek orruknál fogva vezessen.

Nálunk, ebben a tekintetben egészen másként gondolkoznak. Itt is ülhet orgiát a demagógia, — de csak rövid ideig. A mi városunk polgárai, habár egyszerűbb gondolkozásúnak, ha bár kevesebb intelligenciával bíróknak látszanak is, mindazonáltal a tények azt mutatják, hogy úgy a politikai, mint a társadalmi helyzetet sokkal okosabban, sokkal helyesebben itélik meg, mint a szentesi polgártársaink.

Igaz ugyan, hogy a csongrádi polgárt is meglehet maszlagolni —

de csak egy rövid időre. A csongrádi polgár hamar „át lát a szitán.“ Nem volt még arra eset, hogy a polgártársainkat, valaki huzamosabb ideig orránál fogva vezethete volna.

Hiszen erre példákat hozhatunk fel: Boldogult Csata Zsigmond anynyira vitte, hogy akik nem ösmerték a csongrádi ember gondolkozás módját hát azt hitték, hogy az ő népszerűsége örökké való lesz. Mit tapasztaltunk? Hát azt, hogy 6 év eltelte után az „öreg ur“ tökéletesen le járta magát. Azután még egyszer felemelkedett ugyan de csak azért, hogy rövid idő múlva még inkább elbukjék.

Alig 3 éve, hogy Hock Jánosnak Hegyi segítségével ismét sikerült rövid időre megmaszlagolni népünket oly módon, hogy elhitették velük azt, hogy vallási meggyőződésük van veszelve; azon felül Hock kortesei adó leszállítást és e féle ígéretek tettek. És ime, ma Hock János már nem veszedelmes politikai ellenfél. Éppen úgy le járta magát, mint annak idejében az „öreg Csata“. Meg vagyunk győződve, hogy Hock János ur, bár miként változzék is a politikai helyzet, innen többé mandátumot nem fog zsebre vágni.

Hock már lejárta magát: hisztük és reméljük, hogy hasonló sors fogja érni mind azokat, akik segédkezett nyujtottak népünk megmaszlagolásához.

Ezekből következtetve, azt hisztük, hogy a szomszéd városban Szentesen szintén meg vannak számálva napjai a Sima uralomnak. Nem mondjuk ezzel azt, hogy hiteles, minden bevezetés nélkül fog megtörténni a Sima válság; mert hiszen 20 éves feltétlen uralom rövid egy két nap alatt véget nem érhet; de a bevezetés már megtörtént, nem először a m év december 28 án: hanem már akkor, midőn villanyvilágítási vállalatát a szentesi képviselőtestület le-

szavazta. Már akkor azt írta a „Szentesi Lap“, hogy az ellenzéki képviselők nem jelentek meg, még a „megye párt“ mind ott volt. Már akkor észre kellett volna venniök, a mit azt hisztük észre is vettek, hogy annak a nagy feltétlen bizalomnak vége van.

Lehet ugyan, meg is fog történni, hogy hébe-bóba a hanyatló népszerűségük remény csillaga egy pillanatra fel fog tűnni; de azért egész bizonyosra vesszük, hogy lassanként lejjebb lejjebb fog szállni az a remény csillag, míg végre — végképen le-tűnik a láthatárról.

UJDONSÁGOK.

— A vármegyei közigazgatási bizottságba a m. h. 28 án tartott vármegyei közgyűlésen Hegyi Antal és Sima Ferenczet választották be. Az eset úgy történt, hogy Eszes Mátyas és Balogh János a m. vármegyei közgyűlésen beválasztott bizottsági tagok, a választást nem fogadták el, leköszöntek. Mert, hogy a közigazgatási bizottságba ellenzéki tag is legyen, kegyelemből választották be Hegyit és Simát.

— **Diplomáciai nyilatkozat.** Min t. olvasóink tudák, hogy különösen új évkor az egyes országos pártvezérek, hívek szerencse kívánata alkalmával politikai beszédeket szoktak tartani, mely beszédekből következtetnek az évi pártpolitika. Annak idejében midőn a nagy kancellár, Bismark Herceg ilyen politikai nyilatkozatot roppant nagy kíváncsisággal lesték nemcsak Európában, hanem az egész világon, mert a nagy diplomata nyilatkozatától függött a világ békeje vagy háboruja. Nálunk Csongrád vármegyében is tétetnek ilyen politikai nyilatkozatok rendszerint új év napján a „Szentesi Lap“ vezérék között. Éppen ezért a nevezett lap új évi számát roppant nagy érdeklődéssel szoktuk várni, mert hiszen akkor szokott rasban nyilatkozni a vármegye sorsának nagy intézője, Sima Ferencz. Ilyenkor szokta felajánlani a békét, vagy megüzenni a háborút. Ilyenkor szokta ki mondani a főis, ánokra, hogy megtűri e őket Csongrádmegyében vagy kiadja az utat, hogy mehetnek. Nem esoda tehát, ha alig bírjuk kívánni, míg a kaszinó szolga Hajnal Sándor megérkezik a postáról a „Szentesi Lap“-pal. Mivel Szentesről a lapokat csak

Ugy van, ismeretlen!

Mert én ennek az eszköznek egyéb hitvatását még ez ideig felfedezni képes nem voltam, minthogy az asszonyok, ennek puha belsejébe bujtatva picziny lábacskaikat, kellő kormányzási képességet nyerjenek szegény ártatlan férjeik felett, a mit köznyelven úgy mondanak: „papucs kormány“ mert azt már tapasztalatból tudom, hogy az asszony csak akkor szid, lármáz, csattog, csörtet, ha papucs van a lábain, csakis ekkor van feltétlen hatsima férje-ura felett, csakis ekkor vetkőzi le maskülönbeni agyaltermeszetét s változik át dühöngő furiává.

Igy tapasztaltam én ezt a feleségemnél s ebből következtetem, hogy így van másoknál is.

Említettem előbb, hogy a feleségem cinos kis barna menyecske. Nos hát, tudják meg önök, hogy minden csinosága sem riaszt vissza erős elhatározásomtól, a mi is nem egyébb, mint hogy — elvalok tőle.

Igenis, elfogok válni!

Tűrtem, hallgattam eleget, legyen már egyszer én is ur a háznál. Mégis türehetetlen a miket cselekszik velem.

Halassák meg csak önök, elmondom tegnapelőtti esetemet s ítéljenek belőle, nem jogos-e felszólalásom zsarnoksága ellen; ítéljék meg, türehetem e mindezt tovább is?

Tegnapelőtti estefelé összetalálkozva két rivalón jó barátommal, betértünk a kaszinóba egy pártie preferánsra, no meg egy-két kvaterka szőlőre. Elhittették ott az

időt körülbelül fél 12-ig éjfél előtt.

Kissé kötyagos fejjel ballagtam hazafelé, de már az uton olyan rossz előérzetem támadt; mi alighanem lesz valami! — so-hajtam önkénytelenül.

Haza érve becsengetek . . . semmi nesz. Újra csengetek . . . újra semmi. Harmadszor is belekapaszkodom a csengettyűhözba és — harmadszor is semmi.

Iszonyut kezdtem sejtetni s a mint ez a balsejtémem támadt, egyszerre eltűnt minden nehézség a fejbemből.

— Hajh, mi lézsen most? — so-hajtok fel aggodalmasan.

Negyedszeri csengetésemre olyan nesz ütötte meg füleimet, mely — Isten bocsá! — a papucs rémletes csoszogásához itózatós hűen hasonlatos vala.

Rosz jel, gondolám s reszketni kezdtem bensőmben.

Tudtam, hogy a oselőleány első csengetésemre is ébren volt, miért nem nyitotta hát ki rögtön a kaput? Miért várt negyszeri csengetést? Vagy oly mélyen aludt volna, hogy valóban nem hallotta? Az nem lehet. . . . De nátha?! . . . Óh, bár ez lenne az ok!

Ilyen gondolatok tépdesték agyamat, mignem föltárukt az ajtó.

— Mit csinál a feleségem? — tört ki belőlem a kérdés.

— A tekintetes asszony még nem feküdt le, — volt a felelet.

— Még nem feküdt le?! . . . Szivem

és lelkem összeborzadt e tudatra. Hiszen úgy bizonyosan papucsban van és akkor jaj nekem.

Szorongó kibel'el érintém a szoba kilincsét. Benyitottam.

Első tekintetem oda esett arra az elátkozott valamire, a mitől úgy rettegek, mint a pokol kinyitól, a nóm papucsára.

— Te rohely! te reszeg! te imilyen-amolyan lomp, hát most kell hazajönnöd?!

. . . Ugyan miért jössz most is, sokkal jobban találnád magadat a lebujsokban.

— De kedvesem . . .

— Mit? . . . én? . . . neked? . . . kedves? . . . no látszik, milyen kedves vagyok, éjeken keresztül itt hagysz egyedül. Köszönöm, nem kérek az ilyen kedvességből.

— De edesem, hiszen ez az első eset, s különben is még fiatal az idő, alig 12 óra.

— Igen első eset?! . . . az ám! Hat a múltkor nem éjfélkor jöttél haza? Akkor nem szóltam semmit, de végre is ezt örökké nem türehetem.

— Jól van, de hát . . .

— Ejh, hagyja el uram a mentegetőzést, ezt önnek elen, edem, tudom, a mit tudok. Ön reszeg most is, mint rendszeren. Tavozzék azonnal s ne merje mutatni magát, míg mamorát ki nem aüssza.

(Folyt. köv.)

másnap kaphatjuk meg, a „Szentesi Lap” birtokába csak a f. hó 2-án juthattunk. Száz kéz kapott egyszerre a lap után. Száz kíváncsi reszketve leste a nagy diplomata írásos nyilatkozatát, százan el sápadtak egyszerre, midőn a vezércikkből kiolvasták, hogy a háboru meg van üzenve. Nyíltan ki mondja a „Szentesi Lap” vezércikkében saját aláírásával Sima Fereucz Vadnay Andor főispánunkra, hogy őt is elfogja küldeni azon főispánok után, kiket már eddig elküldött. A pákuliczoknak pedig, megüzeni a háborut. Lesz hát 1895-ben nagy veregzés az egész vármegyén. Azonban még az a jövő titka, hogy melyik fél „szóghaju fürteivel nem játszik epedő kedvese többé”, melyik fél holttestén fognak keresztül száguldani vasszögű körmeikkel a paripák. De azt sem lehet tudni, hogy fogják-e gőjét nyögni a vármegyeház ormai Szolimán... vagy akarjuk mondani... Simának.

— **Választások az izr. hitközség-nél.** A helybeli izr. hitközség december 25-én választotta meg tisztí karát. Már he tekkal előbb szervezkedett a két párt, mind-egyik a maga jelöltjeit akarta megválasztatni. Végre is mind a két pártnak győzni nem lehetett, az egyik párt — elhasált. A megválasztottak nevsora ez: Elnök: Holczer Adolf, másod elnök: Rozenberg Ede, pénztárnok: Kohn Mór, jegyző: H. László Ignác, gondnokok: Weisz Bernár, Klein Antal. Választmányi tagok: Dr. Buck Herman, Dr. Dékány Béla, Bojnitzer Jakab, Schwarcz Ignác, Weisz Márk, ifj. Weisz Tivadar és Erlich Mór.

— **István napja.** A központi szálloda derék vendéglőse Goda István, nevenapja alkalmából fényes estélyt rendezett a kaszinó helyiségében. A nagyszámú társaság zavartalan és magyaros vig kedélyvel a hajnali órákig maradt együtt. Az ünnepeltre és kedves nejeire sok felköszöntőt hullottunk. Nem titkoljuk el azonban, hogy Pista barátunk ez al alommal nem jól számított. A legjobb és valóban kitűnő borait és pezsgőit hordatta fel, azt gondolva, hogy vendégei hamarabb elszélednek. Hanem éppen az ellenkező történt, hajnalig mulatott a társaság, de a Pista egészségéért.

— **Korai öröm.** T. laptársaink legutóbb azt a közsa hírt terjesztették, hogy a Schwarcz Sandor — tehát a „Csongradi Lap” nyomdája Kún-Félegyházára fog át helyezettetni. Ennek a hírek semmi alapja nincs. Lapunk nyomdája a könyv és papírkereskedéssel együtt továbbra is itt fog maradni és biztosítjuk a „Csongradi Közlönyt” úgy a „Tiszavidék”-et, hogy bár Csongrádon ez alkalommal három nyomda áll fenn, „s ezen üzletek egynemelyikének állandó létezése nem egyébb, mint hiu reménység” bármennyire hiu reménység is, de nem a lapunk nyomdájára, mert mi nyomdánk Isten segítségével még sok ideig fenn akarjuk tartani a lappal együtt.

— **Sajtóper.** A szegedi kir. fenytő törvényszék, mint sajtó bíróság a f. hó 31-ikére tüzte ki azon sajtóügy tárgyalását, melyet Bozó Mihály indított Hegyi Antal plébános a „Csongradi Közlöny” felelős szerkesztője ellen. Bozó Mihály azért jelentette fel Hegyit a sajtóbírósághoz, mert Hegyi a m. év folyamán egy cikket közölt, melyben Bozórol azt állította, hogy Csemegit orozva agyon akarta verni. Hat bizon egy tisztességes embert orgyilkossági szándékkal vádolni nem olyan kis dolog, melyet megörülés nélkül lehetne hagyni. Valószínű tehát, hogy ebben az ügyben a szegedi esküdtszék teljes elégtételt fog szolgáltatni Bozó Mihálynak.

— **Verekedésből gyilkosság.** Uj év éjjelén Mucsi János a csanyi határban fekvő kocsamájában ugyan mulatoztak a csanyi és a csongradi tanyai legények. A mulatozók között volt Kurucz Lajos csongradi gazda legény is béresével együtt. Mint minden efféle mulatságnak verekedés lett a vége. A verekedés közben Kurucz Lajos bieskát rántott és szíven szurta Lajos Balázs csanyi legényt, hogy az

azonnal szörnyet halt. Azon felül még egy másik legényt is életveszélyesen megsebesített. Nagyon természetes, hogy Kurucz Lajost a csendőrség elfogta és a helybeli kir. bírósághoz kísérte. Az egészben az a legkülönösebb, dacára annak, hogy az összes jelen volt mulatók azt mondják, hogy Lajos Balázst Kurucz Lajos szurta agyon, ugyan ezt állítja a sebesült legény is, a Kurucz Lajos bérese ezekkel szemben erősen állítja, hogy mind két legényt ő szurta le. Ennek következtében Kurucz Lajos béresét is letartóztatták.

A szabadkőművességről igen érdekes közlemény van a „Magyar Családi Lapok” f. é. első számában, melyet olvasóink figyelmébe. A „Magyar Családi Lapok”, egyike a legtartalmasabb képes lapoknak s gazdag szépirodalmi részén kívül állandó rovatai: Egészség, háztartás, kertészet, divat, gyermekszoba, egyveleg, talányok, társalgó-terem. Ha még tekintetbe vesszük díszes kiállítását és olcsó árát, bátran mondhatjuk, hogy e lap a legnagyobb mérvű elterjedésre számíthat. A „Magyar Családi Lapok” előfizetési árát negyedévre 1 frt. Megrendelhető a kiadóhivatalban: Budapest Práter utca 19. sz.

A legszebb ajándékok. A vidéki közönség, mely mostanában tömegesen rándul fel Budapestre, hogy Karácsonyra és újévre bevásárlásokat tegyen, a különböző csabító hirdetési ajánlatok között alig tud választani alig tudja magát elszánni rá, hogy mit vegyen övének. A kirakatokban szebbnél szebb tárgyak láthatók, de talán valamennyi között legszebbek a **Stenberg Armin és Testvére**-féle Kerepesi úti hangszer ipar telep kirakatában láthatók. Egy egész házat foglal el e nagy vállalat, dúsan valahalmozva úgy a földszinten mint az emeleten a legkülönbftébb zenekarbeli s műkedvelői hangszerek az összes réz és fa fúvó verő és vonó hangszereken kívül zseniális kombinációjú dísz és játékhangszerek, harmonikák és harmoniumok, mechanikai zenélő művek, magától játszó zene eszközök melyeken egész operákat lehet lejátszani, zenélő madarak melyek a legszebb dalokat füttyülnek stb. stb. egyik legszebb s legérdekesebb tárgya az egész ipartelepnek egy nikeltől készült karácsonfa állvány mely ünnepélyes zenekíséret mellett lassú ütemben forgatja a karácsonyfát. Ára 25—32 frt ennél szebb karácsonyi ajándék alig képzelhető. Az üzlet maga valószínű látványosságot képez, melyet a közönség csoportokban néz s különösen este kelt felünést midőn az egész ipartelep vilamos árban úszik megvilágítva az egész térséget. Ez a kereskedés a fővárosban annyira népszerű és kedvelt, hogy mostanában mindig zsúfolva van, a személyzet alig győzi kiszolgálni a közönséget.

CSONGRADI LAP

A legszebb könnv.

Az sem volna utolsó, mondják némelyek ha a magyar közönség együtt látna azt a tenger kincsét, mit a magyar nép költő tehetsége ezer év alatt pazarul szet hirtett. Ez igazán az akadémiának való volna. És jön megint az Athenaeum és ezt is elszedi az akadémia elől.

Nem veszik önök észre a szellemi kapcsolatot a három nagy nemzeti mű között? A nemzet története egyfelől, a nemzet irodalmának története másfelől s e kettő közt a nemesak harezra és munkára, de dalra, mesemondásra termett nép az ő gazdag kincsesházával.

Nem szabad figyelmen kívül hagyunk, hogy mind e műveket az Athenaeum a nemzet ezen éves ünnepén adja át a nemzetnek ugyan, de az idő melyben e dícsőséges munkát végzi, áldatlan egy idő, telve közönyvel a mult emlékei iránt;

hogy maguk az írók szent borzalommal fordulnak el a multtól az idegesség, a szenzáció hajhászata kezd dominálni irodalmunkban s a komoly, a nemzeti szellem ápolására hivatott könyveknek gyérülni kezd a közönsége. Irodalmunk a klaszikusok kezéből jóformán minden átmenet nélkül került a külföldieskedő írócskák kezébe a kiket nem érdekel a magyar nemzet története, nem az irodalma, nem érdekel magukon kívül semmi.

De nem: a nemzeti szellem meg mindig erősebb a nemzet zömében, hogy meg kellene ijednünk a kozmopolita áramlatoktól, hogy tartanunk kellene a nemzetfentartó közposztály érzéketlenné válásától mind aziránt, a miben az igaz, a hamisítatlan magyar szellem nyilatkozik. A magyar nemzet története nem szenzáció, mit a következő nap szenzációja a feledés tengerébe temet. Ezt a történetet egyszerűen meg kell tanulnunk s nem szabad elfelejtünk.

Ezt követeli tőlünk saját érdekünk, ezt követeli tőlünk a nemzeti becsület.

Örüljünk, hogy vannak a mi dícsőséges, viharos történetünknek megörői. A kik nem a nemzeti hiúságunkat legyezgetik, hanem a történetíró részrehajhatlanságával tárják elénk dícsőségünket, gyalázatunkat egyaránt.

Ilyen könyvnek látom én a Magyar nemzet történetét. Legyen áldás e lelkes férfiak munkáján.

(Vége)

Benedek Elek.

Szerkesztői üzenet.

P. A. úrnak helyben. Hozzánk intézett levelét nemesak azért nem közölhetjük, mert nagyon hosszadalmas, hanem azért sem: mert Ön olyan dolgokról ír, melyeket mindenki ismer. Azon felül meg va-zunk győződve, hogy a helybeli tanítói kar éppen úgy tudja kötelességét, mint Ön. Tehát nincs rászorulva semmiféle erkölcsi oktatásokra. Különbben Ön: aki alig pár hónap óta van köztünk, a helyzetet ily rövid idő alatt nem ismerhette meg. Másrészt meg, csak azokkal érintkezett, akik önt egyoldalulag informálták. De Ön sokkal fiatalabb és tapasztalatlanabb is, mint hogy azoknak, akik itt 10—20 év óta küzködnek, akik a helyi viszonyokat behatóan ismerik, tanácsokat osztogasson és erkölcsi prédikációkat tarthasson. Különbben is, tudnia kellene Önnek, hogy az a fele vándor madarak, akik egy vidéken csak keresztül rep lnek, „akiknek a hol jó a lét, ott a hazájok” nincs joguk az állandóan letelepedetnek, vagy más szóval a hazai madarak fészkeibe tojni. Értékesítse Ön, mely belátását ott, a hol állandóan fog megtelepedni. Masként is megköszönheti Ön azon szives vendég szeretetet, melyben hébe hóba részesült, szükségtelen azért hírlapi cikkben fejezni ki elismerését.

Felelős szerkesztő: ÉDER JÁNOS.

Kiadólaptulajdonos: SCHWARCZ SANDOR.

FELHÍVÁS ELOFIZETESRE!

Az Ország-Világ

képes hetilap január havában XVI. évfolyamába lép.

Az a tizennöt esztendő, melyen át az Ország-Világ elsőrendű magyar írók egész táborával lépett a küzdterre, hogy győzelmet biztosítson magának a közönség annyit hangoztatott közönyösségével szemben, fényes biztosítéka jövőjének, melyben egyre fokozottabb mértékben törekszik kitűzött célját elérni.

A külföldi lapok beáradó özönével kellett felvennie a küzdelmet az Ország-Világ-nak; hazafias missziót is teljesített, mikor ezeket kiszorította avval, hogy a legmagasabb nyón álló, elsőrangú művészek által illusztrált, legjobb nevű írónk által írt képes lapot adott a művelt magyar közönség kezébe.

A lefolyt év melyben az Országos Irodalom Résztény Társaság kipróbált

erőből álló testülete vette kezébe a lap kiadását, végleg biztosította annak folyton növekvő terjedését. A szerkesztőség fáradhatatlan igyekezete, melylyel az alább közölt fényes írói névsort fűzte munkatársainak koszorújába, megerősítette a lapot a közönség szeretetében.

A folyót évben dr. Váradi Antal szerkesztőn kívül a következő írók neveivel találkozunk az Ország-Világ hasábjain:

Abrányi Emil, id. Abrányi Kornél, Ábrányiné K. Klementin, Adorján Sándor, Beniczkyne Bajza Lenke, Bársony István, Bartók Lajos, Beöthy László, Buday László, Dalnady Győző, Degré Alajos, Endrődi Sándor, Erney József, Erdélyi Zoltán, Falk Zsigmond, dr. Fekete Ignác dr., Goll János, Gaál Ferencz, Hegyi Béla, Hev. si Sándor, Horti Jenő dr., Jókai Mór, Kern Aurél, Kery Gyula, Kozma Andor, Lauka Gusztáv, Lécai Mihály, Makai Emil, Mikszáth Kálmán, Pap Zoltán, Palágyi Lajos, Porzsolt Kálmán, Rákosi Viktor, Sas Ede, Satanelle, Szász Károly, Szabolcska Mihály, Szabóné Noga Janka, Szomaházi István, Szokolay Kornél, Szomercy Emil, Szöllösi Zsigmond, Szorny Dezső (Pári-), Tolnai Lajos, Václav Károly, Verő György, Vertesi Gyula, B. Virány Géza, Wehner Gyula J., gr. Zichy Géza stb.

Megfeszített törekvésünk leendő ezennél is ezzel az írói gárdával érdemelni ki a nagyközönség növekedő pártolását.

Egyetlen képes lap sem ad annyi művészi képet, oly gazdag szöveg tartalmat, annyi pompás zene mellekleteket, mint lapunk. Az előfizetőink között kisorsolt Jókai diszkiadás, elsősorú művészeink rajzai, kitűnő íróink cikkei, összes zeneszerzőinknek általunk közölt s lapunk részére írt zeneművei ennek fényes bizonyítékai.

S a belső tartalomnak megfelel a páratlan külső kiállítás, melyről a Pesti Könyvnyomda részvénytársaság gondoskodik s ez elsősorú műintézet hangjegy

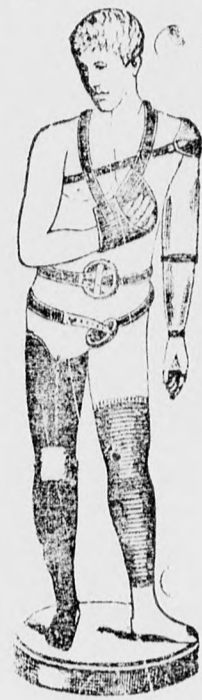
metsző-műhelye szolgáltatja zeneműlételeinek metszeteit is. Mindezek mellett a lap előfizetési ára a régi marad:

Negyedévre 2 frt, felévre 4 frt, egész évre 8 frt.

Kiadóhivatal, havá az előfizetési pénzek küldendek: Budapest, V. ker., hold-utca 7 sz.

Mutatványszámokat ingyen küld a kiadóhivatal.

SPECIÁLISTA SERVKÖTŐKBE.

Keleti J. es. és kir. osztrák magyar és belga kir. szabadalmazott sérvkötője a legnirésőbb orvosi autoritások által a legjobbnak van elismervé, nem csuszlik, nem gyakorol kellemetlen nyomást és rendkívüli ezélszerű.

Ujdonság!!

Keleti-féle gummi sérvkötő, szabadalmazott 1894 márczius hóban.

Kitüntetett Brüsszelben, 1893. aranyéremmel és díszokmányokkal. A pelották teljesen a sérvhez idomíthatók, szarvashör védővel és biztonsági övvel.

Árak: egyoldalú 6 frt, két oldalú 12 frt.

Suspensorium, haskötő, (elasztikus) gummi-göresér hárisnya, háttartó orthopédiai műleges fűző-műleges lábak és kezek.

GUMMI!! Egyedüli képviselője. Osztrák Magyarországban a párisi „F. Berguerand tils.” legnirésőbb gyárosnak.

Jótállás mellett valódi párisi gummi-és halybólág 2-6 frt. Bouts americaius

3-5 frt. Eredeti Pessarium oclusivum Mensinga tanár szerint 1.80-5 frt. Mintagyűjtemény uraknak 3-8 forintig.

Megrendeléseket discretén és gyorsan eszközöl.

orvos sebész műszerész és es. kir. osztr. magyar szabadalmazott sérvkötők gyárosa

KELETI J. Budapest, IV., Koronaherczég-utca 17. sz. Szervitak palotája.

árjegyzék ingyen és bérmentve.

!Négy regény ingyen!

Felhívás

a művelt magyar olvasó köztársaságához!

A „Képes Családi Lapok” jelenleg már az ország minden vidékén a legtöbb művelt magyar család rendszeres házi barátja.

Közkedveltséget és elterjedtséget az által ért el, hogy mindig hazafias irányban s úgy van szerkesztve, hogy a serdülő leánykának is bátran a kezébe lehet adni, s e mellett az atyák, anyák és nagyanyák is mindig megfelelő szórakozást és hasznos olvasmányokat találnak benne.

A „Hölgyek Lapja” című melléklet, a nő hű tanács adója és szellemi titkára.

A „Regénymelléklet” évente négy díszes regénnyel ajándékozza meg előfizetőit, szép színes borítékkal, melyeknek egyenkénti bolti ára 1 ft tehát összesen négy forint.

A „Borítók” tele van szórakoztató talányokkal s mulattató apróságokkal, kérdésekkel, feleletekkel, egyszóval a „Képes Családi Lapok” a legtartalmasabb, a legelőnkebb s mégis a legolcsóbb szépirodalmi képes hirtala.

A képek a legelső művészek esztétik köszönik létüket. A „Hölgyek Lapja” mellékletünknek divatképei mindig a legjobb divatok mintái; így az 1895. évi első szám a következő tartalommal jelent meg:

„Házmár és társa” regény Beniczkyne Bajza Lenkéöl; „Ujév” költemény Abrányi Emiltől; A befelé fordított kép” novella Muray Károlytól; „A nő feladata” dr. Turnovsky Mórtól; „A sötét világ” Tolnai Lajostól; „Az ifjú anya” költemény dr. Feleki Sándortól; „Az álom” G. Diószeghy Mórtól; „Bál után” Mészáros Sándortól; „Az időről” szatira Jambor Lajostól; „A szép színész” regény Rudnyánszky Gyulától.

Előfizetési árak:

a „Hölgyek Lapja” című divat- s

„Regény” melléklettel együtt

Egész évre — — — 6 frt — kr.

Fél évre — — — 4 „ —

Negyed évre — — — 1 „ — 50

A „Képes Családi Lapok” hetilaplóból mutatványszámokat ingyen és bérmentve küld a kiadó hivatal mindazoknak, akik ez iránt — legezélszerűbben levelezőlapon — hozzá fordulnak.

A ki három új előfizetőt gyűjt s az előfizetési összeget utalványon egyszerre beküldi, annak elismerésül „egy díszes emlékkönyvet” küldünk.

A ki az egész évre szóló hat frtyi előfizetési összeget 80 kr. esomagolási és postaszállítási díjjal együtt egyszerre beküldi annak elismerésül 4 regényt küldünk a ki 3 frt előfizetési összeget 40 kr. esomagolási és postaszállítási díjjal együtt egyszerre beküld, annak két regényt küldünk elismerésül jelöl, és a ki csak 1 frt 50 krtyi negyedévi előfizetési díjat 20 kr. esomagolási és postaszállítási díjjal együtt egyszerre beküld, annak a kiadóhivatal egy regényt küld jutalmul.

a „Képes CsaládiLapok”

Kiadóhivatala

Budapest, Váci-utca 14. sajtó h

3023-3033/1894. sz.

VÉLEMÉNY.

Folyó évi szeptember hó 26-án személyesen jelentem meg a

Gróf Esterházy Géza-féle cognacgyár részvény-társaság.

budapesti gyártelepén, hogy ott a megejtendő kémiai vizsgálatra cognac mintákat vegyek.

E célból a nagy udvari raktárba és gyárhelyiségbe mentem, a melyek berendezése a technikai újabb követelményeknek minden tekintetben megfelelő és tisztasága mintaszzerű. A raktárban körülbelül 40,000 (negyvenezer) palaczk cognac volt elküldésre készen elhelyezve, a melyek közül minden minőségből tetszésem szerint vettem egy egy palaczkot magamhoz. A raktárból a nagy és tágas pinczébe kísértek, a hol körülbelül

200 000 KÉTSZÁZEZER LITER COGNAC

fekszik hordóban, minden hordó számozva és csillagokkal jelezve van. Miután azt a felvilágosítást nyertem, hogy a csillagjelzés a minőséget jelenti, innét minden minőségből személyesen vettem mintát, a melyeket külön külön szakszertűen vizsgáltam. E vizsgálat eredménye, hogy az Esterházy-Cognac tiszta bordszintillatú és minőségére nézve a forgalomban levő jobb fajta cognacokkal egy színvonalon áll.

Budapest, 1894. október 9. én.

Nyilvános kémiai laboratorium

DR. NEUMANN-ZSIGMOND,

kereskedelmi törvényszéki hites vegyész Bpest